

Date: March 2, 2021
To: The House Committee on Health Care
From: Jewel, an LEP person
Re: Support for HB 2359

Dear Madam Chairwoman and Members of the House Committee on Health Care,

เรียนท่านประธานฯ และสมาชิกคณะกรรมการสาธารณสุข

My name is Jewel (name has been changed to protect my identity). I am an English learner; so, this testimony was written with the help of two professional interpreters. I am writing to ask you to vote yes on HB 2359.

ข้าพเจ้าชื่อจิวเวลล์ (นามสมมติเพื่อป้องกันการระบุตัวตน) ข้าพเจ้าเป็นผู้ไม่ชำนาญภาษาอังกฤษ เอกสารคำให้การนี้ จัดเตรียมขึ้นด้วยความช่วยเหลือของล่ามผู้เชี่ยวชาญสองคน ข้าพเจ้าเขียนคำให้การนี้เพื่อขอให้ท่านลงคะแนน สนับสนุนพระราชบัญญัติ 2359

This is my story, typical of many immigrants and refugees in my position. I was born in Burma (now Myanmar) in 1984, the youngest of five children. My mom died when I was one month old. My father, my sisters, and my extended family members took care of me. My people are Karen an ethnic group that lives in Burma along the Thai-Burmese border. Ever since I could remember, our family has had to flee for our lives to escape abuse by Burmese soldiers. So many times. Too many times. We foraged for food in the forest. I remember we had to eat incredibly early in the morning, finishing our meal before dawn because we had to be ready to flee at any time. When I was little, I might have gone to school for two days, then someone said, "the soldiers are coming." We fled. We resettled for a while. Then the vicious cycle happened again and again. I guess that my education in Karen was only through second grade.

นี่คือเรื่องของข้าพเจ้า เป็นเรื่องชีวิตของผู้ลี้ภัยที่ตกอยู่ในฐานะเช่นเดียวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเกิดในประเทศพม่า (ปัจจุบันคือเมียนมาร์) ปี ค.ศ. 1984 เป็นลูกคนเล็กของลูกทั้งหมดห้าคน แม่ของข้าพเจ้าเสียชีวิตตั้งแต่ข้าพเจ้าอายุได้หนึ่งเดือน พ่อ พี่สาว และญาติพี่น้อง ช่วยกันเลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นชาวกะเหรี่ยงซึ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดนไทย-พม่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าจำความได้ ครอบครัวและชาวบ้านในหมู่บ้านต้องอพยพหลบหนีการตามไล่ล่า เช่นฆ่าโดยทหารพม่าไม่ได้หยุดได้หย่อน พวกเราเสาะหาอาหารตามป่าให้พอประทังชีวิตไปวันหนึ่งวันหนึ่ง ข้าพเจ้าจำได้ว่าพวกเราต้องหุงหาอาหารกินตั้งแต่เช้ามีด ต้องกินให้เสร็จก่อนรุ่งสาง เพื่อจะพร้อมหลบหนีได้ทันที ตอนที่ข้าพเจ้า

เล็กๆ ข้าพเจ้าอาจจะได้เรียนสักสองวัน แล้วก็จะมีคนบอกว่า “ทหารมาแล้ว” พวกเราต้องหากันหนีตาย เราได้หยุดพักตั้งหลักสักหน่อย วงจรอุบาทว์เกิดขึ้นแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่า ข้าพเจ้าคิดว่าระดับการศึกษาของข้าพเจ้าน่าจะไม่เกินประถมสอง

In 1997, when I was about 13, my family fled across the border into Thailand to settle in Tham Hin refugee camp in Ratchaburi province. While there, the only aid we received was rice and salt. We seldom had enough to eat. When I was 15, I decided to leave the camp with my #4 sister, aunt, and uncle to find a job in Bangkok. It was illegal for us to leave the camp and work, thus, we lived in fear of being arrested and deported. I worked as a housemaid for a Thai family for more than ten years. While working as a maid, I learned the Thai language by watching TV programs.

ปี ค.ศ. 1997 ข้าพเจ้าอายุได้ 13 ปี ครอบครัวได้อพยพข้ามมาทางฝั่งไทย เพื่อลงหลักปักฐานที่ค่ายผู้อพยพถ้ำหิน จังหวัดราชบุรี ผู้อพยพได้รับความช่วยเหลือเป็นข้าวสารและเกลือ พวกเราไม่เคยได้กินอิ่ม เมื่อข้าพเจ้าอายุได้ 15 ปี ข้าพเจ้าตัดสินใจหลบหนีออกจากค่ายฯ กับพี่สาว (คนที่ 4) ป้า และลุง เพื่อมาหางานทำในกรุงเทพฯ เนื่องจากการหลบหนีออกจากค่ายผู้อพยพ และการมาทำงานเช่นนี้ถือเป็นการกระทำผิดกฎหมาย พวกเราต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ เนื่องจากหวาดกลัวการถูกจับกุม และอาจถูกส่งตัวกลับประเทศพม่า ข้าพเจ้าได้งานเป็นแม่บ้านให้กับครอบครัวคนไทย ทำงานเป็นแม่บ้านประมาณสิบกว่าปี ระหว่างที่ทำงานกับครอบครัวคนไทย ข้าพเจ้ามีโอกาสดูเรียนภาษาไทยด้วยการดูรายการโทรทัศน์

After the Thai Government permitted camp residents to resettle elsewhere, my father, and my #4 sister with her family applied for permission to migrate overseas and relocated to Florida in 2007. Five years later, my #2 sister moved to Oregon. I do not know which agencies helped both my sisters to resettle in the U.S. By the way, my two brothers remain in the Ratchaburi camp with their families.

หลังจากที่รัฐบาลไทยอนุญาตให้ผู้อพยพสามารถอพยพไปตั้งรกรากที่ประเทศที่สามได้ พ่อ พี่สาว (คนที่ 4) และครอบครัวสมัครขอเป็นผู้อพยพ และได้มาอยู่ที่รัฐฟลอริดา เมื่อปี ค.ศ. 2007 ห้าปีต่อมาพี่สาว (คนที่ 2) ได้มาอยู่ที่รัฐโอเรกอน ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะใครที่ดำเนินเรื่องการโยกย้ายให้พี่สาวทั้งสองชื่ออะไร พี่ชายทั้งสองคนยังคงอยู่ที่ค่ายฯ ที่ราชบุรี

My #4 sister in Florida then helped me migrate to the U.S. When I arrived in Florida in January 2015, I was 31. I do not know what my immigration status was or who or which agency helped me to come here. My English was and still is, non-existent. In Florida, my caseworker visited me twice. It seems to me that I was expected to be a productive resident right away. I looked for a job and found it difficult to get one because I could not speak English. At the end of September of 2015, I decided to move to Oregon to see if my stars would align better here.

พี่สาว (คนที่ 4) ที่อยู่ที่รัฐฟลอริดาช่วยดำเนินการให้ข้าพเจ้าได้อพยพมาอยู่อเมริกา ข้าพเจ้าเดินทางมาถึงรัฐฟลอริดาเมื่อเดือนมกราคม ปี ค.ศ. 2015 ขณะนั้นข้าพเจ้ามีอายุได้ 31 ปี ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าสถานะการเข้าเมืองของข้าพเจ้าคืออะไร หรือองค์กรใดช่วยดำเนินการให้ ข้าพเจ้าไม่รู้ภาษาอังกฤษเลย ตอนที่อยู่ฟลอริดา เจ้าหน้าที่ประชาสงเคราะห์แวะมาเยี่ยมข้าพเจ้าเพียงสองครั้ง ดูเหมือนว่าทางรัฐบาลคาดหวังว่า เมื่อมาถึงแล้วข้าพเจ้าจะต้องเป็นประชาชนที่ทำงานได้ในทันที ข้าพเจ้าพยายามหางาน แต่รู้สึกว่างานช่างหาได้ยากเย็น น่าจะเนื่องมาจากข้าพเจ้าไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ ปลายเดือนกันยายนปีเดียวกัน ข้าพเจ้าตัดสินใจย้ายมาโอเรกอน เผื่อว่าโชคชะตาจะดีขึ้นบ้าง

In Oregon, Melissa my first caseworker was very kind. She always encouraged me to go to school. Then, around 2019, I was assigned to a new caseworker. This person only pushes me to go to work. Without language skills nor education, I could only get menial, labor-intensive jobs. With a bad shoulder caused by an accident at the factory which started a little before I was pregnant in 2017, I feel that all doors are shut in my face.

ที่โอเรกอน เจ้าหน้าที่ประชาสงเคราะห์คนแรกของข้าพเจ้าชื่อเมลิสสา เป็นคนที่ใจดีมาก เค้ามักจะกระตุ้นให้ข้าพเจ้าไปเรียนภาษาอังกฤษเสมอ แต่ตอนปลายปี ค.ศ. 2019 ข้าพเจ้าได้เจ้าหน้าที่คนใหม่ คนนี้มีแต่บอกให้ข้าพเจ้าไปหางานทำ เนื่องจากข้าพเจ้าไม่มีการศึกษาและไม่รู้ภาษาอังกฤษ งานที่ข้าพเจ้าจะได้ก็มีแต่งานเล็กๆ น้อยๆ งานใช้แรงงานเท่านั้น ข้าพเจ้ามีปัญหาไหล่บาดเจ็บเนื่องมาจากการทำงานที่โรงงาน ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่ว่าก่อนที่ข้าพเจ้าตั้งครรภ์เมื่อปี ค.ศ.

2017 ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกับถูกประตูทุกบานปิดใส่หน้า

For the last three years, I have been seeing healthcare providers regularly because of the persistent problem with my shoulder and the women's healthcare during pregnancy and child healthcare for my daughter. My mother tongue is Karen, and Thai is my second language. The problem with finding a Karen interpreter, (I have been assigned six of them so far), is that the language agency nor the provider did not know that there were several dialects, such as S'gaw, Eastern Pwo, Western Pwo, or Karenni. Several times, interpreters fluent in the wrong dialect were assigned to me and everybody was confused. Therefore, I decided to request a Thai interpreter instead although I am not fluent in Thai.

ช่วงสามปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้าต้องพบหมอเป็นประจำ ทั้งจากเหตุหัวไหล่เจ็บ การมีครรภ์ และพาลูกสาวไปพบแพทย์หลังคลอด ภาษาแม่ของข้าพเจ้าคือภาษากะเหรี่ยง ภาษาที่สองคือภาษาไทย เวลาที่ข้าพเจ้าพบแพทย์ ปัญหาของการขอล่ามภาษากะเหรี่ยง (เท่าที่ผ่านมา ข้าพเจ้ามีล่ามสำหรับภาษากะเหรี่ยง 6 คน) ก็คือ ผู้จัดล่ามและทางคลินิก ไม่ทราบว่าภาษากะเหรี่ยงมีภาษาย่อยอีกหลายภาษา ได้แก่ สะกอ ไปตะวันออก ไปตะวันตก กะยา ข้าพเจ้าได้ล่ามผิดภาษาหลายครั้งมาก ทำให้ไม่สามารถสื่อสารกันได้เข้าใจ สุดท้าย ข้าพเจ้าตัดสินใจขอล่ามภาษาไทยแทน ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่คล่องภาษาไทยเท่ากะเหรี่ยง

Among the four Thai interpreters that I had, one person was unprofessional. She was nosy, intrusive, and made a hurtful comment about my personal life. She made me angry and I did not know what to do or where to go for help. I was afraid of telling her or anyone about her inappropriate behavior lest I leave myself open to revenge or retaliation should we meet again in the future. As a patient and consumer, I hope to be able to make an anonymous complaint in my preferred language. Other three Thai interpreters were good, fortunately. However, I feel that the language barrier keeps me in the dark. I wish that I could speak, read, and write English well so I can be more independent, feel empowered, get a better job, and become a significant contributing member of the society.

ล่ามภาษาไทยสี่คนที่ข้าพเจ้าเคยพบนั้น มีอยู่หนึ่งคนที่ไม่มีความเป็นมืออาชีพ เขาเป็นคนที่ชอบสอดรู้สอดเห็น รุกล้ำความเป็นส่วนตัว และใช้วาจาทำร้ายจิตใจข้าพเจ้าเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของข้าพเจ้า เขาทำให้ข้าพเจ้าโกรธมาก และข้าพเจ้าไม่สามารถทำอะไรได้ ไม่รู้ว่าจะขอความช่วยเหลือจากใครได้ ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดกับเขาหรือใครๆ เรื่องที่เขาแสดงกิริยาวาจาที่ไม่เหมาะสมนี้ เนื่องจากกลัวการโดนเอาคืนหรือแค้น หากเราต้องมาเจอกันอีกในอนาคต ในฐานะที่เป็นคนไข้และผู้บริโภค ข้าพเจ้าหวังว่าจะมีช่องทางที่ข้าพเจ้าสามารถเขียนคำร้องเรียนเรื่องราวร้องทุกข์ในภาษาที่ข้าพเจ้าถนัดได้ ล่ามภาษาไทยอีกสามคนนั้นดี แต่ข้าพเจ้าก็ยังรู้สึกว่าคุณสมบัติทางภาษา ทำให้เหมือนถูกขังอยู่ในความมืด ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าข้าพเจ้าจะสามารถพูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษได้ดี ข้าพเจ้าจะได้มีความเป็นอิสระมากกว่านี้ รู้สึกมีพลัง ได้งานที่ดีกว่านี้ และเป็นสมาชิกของสังคมที่สามารถสร้างผลผลิตได้มากขึ้น

While I still struggle with English, and still rely on medical interpreters to communicate with providers, I am asking you to help me and other English learners not to have negative experience by having an interpreter who is unprofessional or getting an interpreter for the wrong language. The consequences of not having quality control measures in place could mean life and death. We need to make sure that only certified or qualified medical interpreters are helping English learners. Please vote yes on HB 2359, and thank you for your time.

ในระหว่างที่ข้าพเจ้ายังต้องต่อสู้ดิ้นรนกับภาษาอังกฤษอยู่ และต้องพึ่งพาล่ามทางการแพทย์ในการสื่อสารกับเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ข้าพเจ้าขออ้อนวอน ให้ท่านโปรดช่วยข้าพเจ้า และผู้ไม่ชำนาญภาษาอังกฤษคนอื่นๆ ไม่ได้รับประสบการณ์แย่ๆ กับล่ามที่ไม่มีความเป็นมืออาชีพ หรือได้รับล่ามผิดภาษา ผลที่ตามมาจากการไร้ซึ่งการควบคุมคุณภาพ อาจหมายถึงชีวิตได้ เราจำเป็นต้องสร้างความมั่นใจว่าล่ามที่มาทำงานด้านการแพทย์ ที่มาช่วยผู้ไม่ชำนาญภาษาอังกฤษเป็นล่ามที่ได้รับการรับรอง หรือมีคุณสมบัติเหมาะสมแล้วเท่านั้น โปรดลงคะแนนเสียงให้ HB 2359 และขอขอบคุณสำหรับเวลาของท่าน

Interpreter: AyeChan May (Karen/English)

Interpreter and translator: Piyawee Ruenjinda (Thai/English)